

[Arbejdsministeren.]

ville være synd, og det ville være i strid med alt det, man i fællesskab har forsøgt at bygge op i dette land på dette område.

Jeg skal kun svare på to konkrete spørgsmål, men inden jeg gør det, vil jeg gerne takke de ordførere, der med talmateriale har belyst diverse ting. Det første var hr. Elmholts spørgsmål om, hvor langt strukturrationaliseringen er kommet. Den ordning, der er fastsat i loven, gik jo på 14 regionalkontorer, og de er under forberedelse. Men det nye system er næppe fuldt udarbejdet, før vi kommer sent hen på året, og det vil sige, at det først kan gå i gang i 1975.

Det andet spørgsmål var fra hr. Simonsen, der fik sagt, at der efter hans opfattelse var for strenge bånd på de lokale kontorer fra centralt hold. Det er vist rigtigt, hvis det går på, at der er budgetmæssige bånd; der er budgetmæssige begrænsninger, og det mener jeg for så vidt også der skal være. Men i øvrigt har det spørgsmål været genstand for en konference imellem arbejdsmarkedets parter så sent som sidst på året 1973, og da var der endnu ikke taget de endelige skridt til, hvorledes det kommer til at se ud i det videre forløb.

Jeg skal slutte med at sige, at det, der må være formålet, er at få den maskine, vi nu i fællesskab har oprettet, til at køre så smidigt og så effektivt og så billigt, som den under de forhåndenværende omstændigheder kan, og det var bl.a. med tanker på dette formål, jeg opfordrede til samarbejde mellem alle parter.

Aage Frandsen (SF):

Arbejdsministeren kom med en bemærkning i retning at, de to forslagsstillere gav sig til at argumentere imod hinanden. Det gjorde jeg ikke, og det tjener ikke noget formål, men jeg kan godt lige svare på et par af de spørgsmål, som hr. Freddy Madsen nævnte, til trods for at jeg var inde på dem i første omgang. Med hensyn til spørgsmålet om den sociale og juridiske bistand gav jeg, mener jeg, i første omgang klart udtryk for, at den model, vi tænker os, er, at fagbevægelsen overtager hele formidlingen, og at den egentlige formidling skal lægges ud til de enkelte fagforeningskontorer, hvor man måtte ønske det. Så er der en række opgaver, som man har talt om her, og som er

dem, som koster pengene, nemlig erhvervsvejledningen, revalideringen og omskolingsvirksomheden, og dem kan man så enten samle i de nuværende formidlingskontorer, eller hvis man mener, at det geografisk er klogere at have dem et andet sted, o. k., så lægger man dem et andet sted, men dem administrerer fagbevægelsen naturligvis også — det står der også udtrykkeligt i forslaget — og den vælger de folk, som de skal have dér. Hvor mange socialrådgivere, jurister og erhvervsvejledere de så vil have, er det op til fagbevægelsen selv at tage stilling til. Det er den sociale og juridiske bistand, som det drejer sig om. Derfor er det lidt vanskeligt at blive klar over, hvordan partierne i grunden stiller sig, for jeg har indtryk af, at det, som fremskridtspartiet vil slagte, er alt det, der koster penge, og det vil altså også sige, at det er den side af sagen.

Med hensyn til det andet, som hr. Freddy Madsen nævnte, nemlig at vi også måtte komme med på vognen, sagde jeg udtrykkeligt — det står også i fremsættelsestalen — at vi fremsatte et forslag i folketingssamlingen 1971-72 om arbejdsformidlingen, og vi havde et forslag i 1972 om arbejdsløshedsunderstøttelsen om fuld dækning. Det er ikke nye tanker, og det er ikke, fordi hr. Freddy Madsen og hans parti er kommet ind i folketinget, at vi har fremsat vores synspunkter nu. Det har vi gjort fra tid til anden, og det vil vi fortsat gøre, uanset hvilke andre partier der er herinde, men det er efter vores opfattelse vigtigt, at man ikke koncentrerer sig om spørgsmålet om at få formidlingen tilbage og ender i en diskussion, som fremskridtspartiet er med til, om at spare penge. Det er ikke vores formål, men kan man spare penge, gør vi det gerne.

Bay (FP):

Jeg er glad for, at hr. Simonsen har opdaget, at fremskridtspartiet er kommet herind i folketinget for at spare og for at være med til at fjerne overflødig administration. Det er godt, når folk efterhånden opdager den hensigt, deres medmennesker har.

Endelig skal jeg svare på spørgsmålet, om fagforeningerne ikke skal have erstatning for at overtage visse dele. Jo, selvfølgelig skal de det, men det er kun enkelte ting, de skal have ekstra betaling for. Resten har de